Подмуха цілющий легіт.
Забринів за звуком звук;
Та не вмер зубовий скрегіт,
Не замовкло пекло мук.

Тяжко стогнуть хлібороби:
Брак насущного шматка,
Люта смертність та хвороби
Підтинають мужика.

Я вдихаю грудьми весну,
Та полегкості нема:
Чи прокинусь, чи воскресну
Від сучасності ярма?

Душу стис загальний холод,
Поморозивши чуття...
Відусюди суне голод,
Встає образ нежиття...

Що робити, куди датись?
Марно гинь собі один...
Годі праці дожидатись
Чи кінця лихих годин...

Подмуха цілющий легіт,
П’ю живі його струм ці;
А в ушах — зубовий скрегіт,
Ремство скрізь на язиці...